

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๑๔๖/๒๕๑๖

พนักงานอัยการจังหวัดหนองคาย โจทก์

นายพุม หมอยา

จำเลย

พ.ร.บ.ยาสูบ พ.ศ.๒๕๐๙ มาตรา ๔, ๑๘ วรรคหนึ่ง

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒

บริเวณไร่ปลูกต้นยาสูบของจำเลยมีเพิงหมาแหงนกันแดดที่จำเลยปลูกไว้ เพื่อใช้เป็นที่ทำยาอัด ยาเส้น เพื่อการค้าเพิงหมาแหงนรวมตลอดถึงบริเวณสถานที่นี้ จึงเป็นโรงอุตสาหกรรมยาสูบ ตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ.๒๕๐๙

ยาเส้นทุกชนิดไม่ว่า จะเป็นยาเส้นจากพันธุ์เวอร์ริเนียแท้ หรือเป็นยาเส้นพันธุ์เวอร์ริเนียผสมกับพันธุ์ยาสูบพื้นเมือง หรือยาเส้นจากพันธุ์ยาสูบพื้นเมือง ล้วนต้องถือว่าเป็นยาเส้นตามความหมายในมาตรา ๑๘ วรรคแรกทั้งสิ้น จำเลยนำออกจากโรงอุตสาหกรรมยาสูบโดยไม่ปิดแสตมป์ยาสูบก่อนจึงมีความผิด ดังนั้น แม้โจทก์จะบรรยายฟ้องว่ายาเส้นนั้นเป็นพันธุ์เวอร์ริเนีย แต่ทางพิจารณากลับได้ความว่าเป็นยาเส้นพันธุ์เวอร์ริเนียผสมกับพันธุ์ยาสูบพื้นเมือง จะถือว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างกับข้อเท็จจริงดังกล่าวในฟ้อง หรือเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยหาได้ไม่

โจทก์ฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องว่า จำเลยเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบอุตสาหกรรมยาเส้น มีสถานที่ประกอบการค้าโรงงานอุตสาหกรรมยาสูบอยู่หมู่ที่ ๗ ตำบลพานพร้าว อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย เมื่อวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๑๔ จำเลยได้บังอาจนำยาเส้นพันธุ์เวอร์ริเนียซึ่งผลิตในประเทศไทยบรรจุในซองที่ทำเป็นกะทอรวม ๑๓ กะทอ น้ำหนัก ๒๖๐ กิโลกรัม ซึ่งจะต้องปิดแสตมป์ยาสูบรวม ๒๖๐ บาท ออกจากโรงงานอุตสาหกรรมยาสูบของจำเลยดังกล่าวโดยมิได้ปิดแสตมป์ยาสูบ แล้วบรรทุกรถยนต์ไปตามถนนหลวง ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๑๘, ๔๔, ๔๘ พระราชบัญญัติยาสูบ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๑๒ มาตรา ๑๖ กฎกระทรวงฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๑๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ และขอให้ริบของกลาง

จำเลยให้การปฏิเสธว่า ยาเส้นที่มีไว้เป็นยาพันธุ์พื้นเมืองไม่ต้องปิดอากรแสตมป์ยาสูบ จำเลยนำยาเส้นนั้นไปจากสวนที่ปลูกต้นยาสูบซึ่งไม่ใช่ที่อยู่อาศัยของจำเลย เพื่อนำไปเก็บยังบ้านเรือน ขอให้ยกฟ้อง

ก่อนสืบพยานโจทก์ จำเลยแถลงรับข้อเท็จจริงบางประการ และศาลชั้นต้นสืบพยานคู่ความเสร็จแล้ววินิจฉัยว่า ไรที่จำเลยใช้ปลูกต้นยาสูบ บ่มใบยาและหั่นใบยาให้เป็นยาเส้นแล้วตากแดดให้แห้งและเก็บใส่กะทอ ถือได้ว่าสถานที่นี้เป็นโรงอุตสาหกรรมยาสูบตามความหมายในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ แล้ว

โดยไม่จำกัดว่าจะต้องมีโรงเรือนหรือโรงงานถาวรหรือไม่ แต่โจทก์ฟ้องว่ายาเส้นของกลางเป็นพันธุ์เวอร์ริเนีย เมื่อทางพิจารณากลับได้ความว่าเป็นยาเส้นผสมพันธุ์ ไม่ใช่พันธุ์เวอร์ริเนียแท้ต้องถือว่าข้อเท็จจริงในทาง พิจารณาแตกต่างกับฟ้อง ทั้งเป็นข้อเท็จจริงที่โจทก์ไม่ประสงค์จะให้ลงโทษ พิพากษายกฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์เห็นว่า จำเลยมิได้อุทธรณ์คัดค้านว่าสิ่งที่จำเลยทำยาเส้นไม่ใช่เป็นโรงอุตสาหกรรมยาสูบ จึงไม่เป็น ปัญหาจะต้องวินิจฉัย ยาเส้นที่ทำจากใบยาทุกชนิดไม่ว่าเป็นพันธุ์อะไรถ้าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยาสูบจะ เคลื่อนย้าย ต้องบังคับตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติยาสูบ แม้โจทก์จะบรรยายฟ้องว่าจำเลยนำยาเส้น พันธุ์เวอร์ริเนีย แต่ทางพิจารณาค้นคว้าได้ความว่าจำเลยนำยาเส้นพันธุ์เวอร์ริเนียผสม จะถือว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏใน การพิจารณาแตกต่างกับข้อเท็จจริงที่กล่าวในฟ้องอันต้องยกฟ้องโจทก์หาได้ไม่พิพากษากลับลงโทษตามบท กฎหมายที่โจทก์ขอ ปรับ ๕๐๐ บาท ยาเส้นของกลางริบ

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาเห็นว่า คดีมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นว่าสถานที่จำเลยใช้ในการทำยาเส้นใช่ "โรงอุตสาหกรรม ยาสูบ" ตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ หรือไม่ ตามมาตรา ๔ คำว่า "โรง อุตสาหกรรมยาสูบ" หมายความว่า สถานที่ซึ่งใช้ในการทำยาอัดยาเส้น หรือยาสูบเพื่อการค้า และให้รวมตลอด ถึงบริเวณแห่งสถานที่นั้นด้วยเมื่อข้อเท็จจริงในคดีฟังได้ว่าบริเวณไร่ปลูกต้นยาสูบของจำเลยมีเพิงหมาแหงนกัน แดด และร้อยตำรวจโทเสี มาลาเกษสุวรรณ พนักงานสอบสวนเบิกความว่าปกติชาวบ้านมักจะปลูกเพิงหมา แหงนไว้ใไร่ยาสูบสำหรับนั่งพักผ่อนและเก็บใบยาภายหลังเมื่อหั่นใบยาที่เก็บและตากแห้งเสร็จแล้วเขาก็จะร้อย เพิงทิ้ง เช่นนี้ แสดงว่าการที่จำเลยปลูกเพิงหมาแหงนไว้ในบริเวณไร่ก็เพื่อใช้เป็นที่ทำยาอัดยาเส้น เพื่อการค้า ตามที่จำเลยขออนุญาตไว้แน่นอน ฉะนั้น เพิงหมาแหงนรวมตลอดถึงบริเวณสถานที่นี้จึงเป็นโรงอุตสาหกรรม ยาสูบตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ คดีจะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า จำเลยผู้ ประกอบอุตสาหกรรมยาสูบ บรรจุนยาเส้นซึ่งเป็นพันธุ์เวอร์ริเนียผสมพันธุ์ยาสูบพื้นเมืองในซอง (กะทอ) โดย มิได้ปิดแสตมป์ยาสูบ ก่อนนำออกจากโรงอุตสาหกรรมยาสูบของจำเลยดังกล่าวจะเป็นความผิดต่อมาตรา ๑๘ วรรคแรก แห่งพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ หรือไม่ ได้พิจารณาแล้วคำว่า "ยาเส้น" มีคำจำกัดความไว้ใน มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ ดังนี้ "ยาเส้น" หมายความว่า ใบยาหรือยาอัดส่งได้หั่นเป็น เส้นและแห้งแล้ว ฉะนั้น ยาเส้นทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นยาเส้นจากพันธุ์เวอร์ริเนียแท้หรือเป็นยาเส้นพันธุ์เวอร์ริเนีย ผสมกับพันธุ์ยาสูบพื้นเมือง หรือยาเส้นจากพันธุ์ยาสูบพื้นเมืองก็ล้วนต้องถือว่าเป็นยาเส้นตามความหมายใน มาตรา ๑๘ วรรคแรก ทั้งสิ้นจำเลยนำออกจากโรงอุตสาหกรรมยาสูบโดยไม่ปิดแสตมป์ยาสูบก่อนจึงมีความผิด ดังนั้น แม้โจทก์จะบรรยายฟ้องว่ายาเส้นนั้นเป็นพันธุ์เวอร์ริเนีย แต่ทางพิจารณาค้นคว้าได้ความว่าเป็นยาเส้นพันธุ์ เวอร์ริเนียผสมกับพันธุ์ยาสูบพื้นเมือง ก็ทำให้เป็นข้อสารสำคัญไม่เพราะยังคงเป็นยาเส้นอยู่นั่นเองโจทก์กล่าว คำว่า "พันธุ์เวอร์ริเนีย" ต่อท้ายคำว่ายาเส้นในฟ้อง เป็นเพียงถ้อยคำที่ขยายคำว่า "ยาเส้น" ให้ชัดเจนว่าเป็น พันธุ์อะไรเท่านั้น และจะถือว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างกับข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้องหรือ เป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษดังกล่าววินิจฉัยของศาลชั้นต้นและตั้งจำเลยฎีกาหาได้ไม่

พิพากษายืน